

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 690/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Tos/29/2024 z 10. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tos/29/2024 z 10. apríla 2024. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 0T/20/2024 z 8. februára 2024 bol obvinený [REDAKOVANÉ] (priateľ sťažovateľky, pozn.) uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 1 000 eur, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 6 rokov a trest prepadnutia veci (osobného motorového vozidla značky AUDI A4, ev. č. LE408BO), ktorej vlastníkom sa stal štát. Odsúdený prevzal tento trestný rozkaz 8. februára 2024 počas výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie, pričom sa vzdal práva podať proti nemu odpor a zároveň vyhlásil, že sa vzdáva práva podať odpor aj za osoby oprávnené podať odpor v jeho prospech.

3. Sťažovateľka 22. februára 2024 podala proti tomuto trestnému rozkazu odpor, o ktorom okresný súd uznesením sp. zn. 0T/20/2024 z 28. februára 2024 rozhodol tak, že ho podľa § 355 ods. 5

Trestného poriadku odmietol ako podaný neoprávnenou osobou. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka 12. marca 2024 sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 10. apríla 2024 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, rovnako ako vo svojom odpore a sťažnosti v podstatnom namieta, že okresný súd nemohol predmetným trestným rozkazom uložiť trest prepadnutia veci odsúdenému [REDAKOVANÉ], keďže vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla nie je tento odsúdený, ale jeho vlastníčkou je ona (čo vyplýva aj z príslušnej evidencie motorových vozidiel), pričom v zmysle § 60 ods. 4 Trestného zákona trest prepadnutia veci môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatel'ovi. Podľa názoru sťažovateľky mali konajúce súdy ňou podaný odpor vyhodnotiť ako odpor podaný zúčastnenou osobou, za ktorú sa odsúdený nemôže vzdať práva na podanie odporu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

7. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

8. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú

predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

9. Podľa § 60 ods. 4 Trestného zákona trest prepadnutia veci môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatel'ovi.

10. Podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona ak nebol uložený trest prepadnutia veci uvedenej v § 60 ods. 1 Trestného zákona, súd uloží zhabanie veci, ak nepatrí páchatel'ovi a bola určená alebo použitá na spáchanie trestného činu.

11. Podľa § 45 ods. 1 Trestného poriadku zúčastnená osoba je osoba, ktorej môže byť, podľa návrhu má byť alebo bola zhabaná vec alebo časť majetku.

12. Podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku obvinený a osoby, ktoré sú oprávnené podať v jeho prospech odvolanie, ako aj prokurátor môžu podať proti trestnému rozkazu odpor. Odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal, a to do ôsmich dní od jeho doručenia. Osobám, ktoré môžu podať odvolanie v prospech obvineného okrem prokurátora, sa lehota končí tým dňom ako obvinenému. Ak sa trestný rozkaz doručuje obvinenému a aj jeho obhajcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané neskôr. Na navrátenie lehoty sa primerane použije ustanovenie § 64 Trestného poriadku.

13. Podľa § 355 ods. 4 Trestného poriadku proti výroku, ktorým bolo uložené ochranné opatrenie, môže zúčastnená osoba podať odpor. Odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal, a to do ôsmich dní od jeho doručenia. Ak zúčastnená osoba podala odpor a nie je dôvod na postup podľa odseku 3, prejedná samosudca návrh na uloženie ochranného opatrenia na verejnom zasadnutí.

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením z 10. apríla 2024, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľky proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu z 28. februára 2024, ktorým okresný súd odpor podaný sťažovateľkou proti predmetnému trestnému rozkazu z 8. februára 2024 odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

15. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v podstatnom poukázal na to, že odsúdený sa vzdal práva podať odpor proti predmetnému trestnému rozkazu a zároveň vyhlásil, že sa vzdáva práva podať odpor aj za osoby oprávnené podať odpor v jeho prospech. Nadväzujúc na uvedené, krajský súd uviedol, že podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku v prospech obvineného môžu trestný rozkaz napadnúť okrem obvineného a prokurátora aj príbuzní obvineného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že v posudzovanej trestnej veci síce sťažnosť podala oprávnená osoba, avšak keďže sa odsúdený vzdal práva podať odpor aj za oprávnené osoby, nie je možné kladne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky. Podľa názoru krajského súdu teda okresný súd nepochybil, keď odpor

sťažovateľky odmietol, keďže odsúdený sa výslovne vzdal práva, aby proti trestnému rozkazu podal v jeho prospech niekto iný odpor.

16. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajským súdom zvolený výklad relevantnej právnej úpravy bol vykonaný ústavne súladným spôsobom, ktorý by (primárne) mohol zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

17. V prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv, a to aj v rámci ústavným súdom judikovanému zákazu svojvôle pri aplikácii zákonného predpisu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 264/2005, III. ÚS 341/2007, III. ÚS 70/2009, II. ÚS 244/2009, III. ÚS 72/2010).

18. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia, ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľky a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie sťažnosti sťažovateľky. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu.

19. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej konajúce súdy nemali ňou podaný odpor vyhodnotiť ako odpor podaný podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku (t. j. odpor podaný blízkou osobou, pozn.), ale mali ho vyhodnotiť ako odpor podaný zúčastnenou osobou podľa § 355 ods. 4 Trestného poriadku, za ktorú sa odsúdený nemôže vzdať práva na podanie odporu, ústavný súd konštatuje, že konajúce súdy objektívne nemohli postupovať sťažovateľkou navrhovaným spôsobom. Totiž nevyhnutnou podmienkou toho, aby odpor podaný sťažovateľkou mohol byť konajúcimi súdmi vyhodnotený ako odpor podaný zúčastnenou osobou, by bolo, že predmetným trestným rozkazom by bolo uložené ochranné opatrenie – zhabanie vecí. V predmetnej veci však okresný súd trestným rozkazom vo vzťahu k predmetnému osobnému motorovému vozidlu neuložil ochranné opatrenie zhabania vecí, ale uložil trest prepadnutia vecí. V dôsledku uvedeného preto nebolo objektívne možné, aby sťažovateľka predmetný trestný rozkaz napadla ako zúčastnená osoba odporom podľa § 355 ods. 4 Trestného poriadku. Sťažovateľka tento trestný rozkaz mohla teoreticky napadnúť len ako blízka osoba odsúdeného odporom podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku, avšak keďže odsúdený sa nielen sám vzdal práva na podanie odporu proti predmetnému trestnému rozkazu, ale sa zároveň vzdal práva na podanie odporu proti predmetnému trestnému rozkazu aj za oprávnené osoby, sťažovateľka reálne nemohla podať odpor ani podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku.

20. Ústavný súd tak dospel k záveru, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom

(II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Vzhľadom na uvedené je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia zjavne neopodstatnená.

21. Možno zhrnúť, že v okolnostiach danej veci sťažovateľka (ako tvrdená vlastníčka predmetného osobného motorového vozidla) uloženiu trestu prepadnutia veci (osobného motorového vozidla v jej tvrdenom vlastníctve) nemohla brániť ani ako zúčastnená osoba podaním odporu podľa § 355 ods. 4 Trestného poriadku (keďže predmetným trestným rozkazom nebolo uložené ochranné opatrenie, ale trest) a nemohla mu brániť ani ako blízka osoba odsúdeného podaním odporu podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku (keďže odsúdený sa vzdal práva na podanie odporu aj za iné osoby oprávnené podať odpor v jeho prospech). Z už uvedeného vyplýva, že v okolnostiach danej veci vzhľadom na absenciu iného účinného prostriedku nápravy mala sťažovateľka (ako tvrdená vlastníčka predmetného osobného motorového vozidla, vo vzťahu ku ktorému bol uložený trest prepadnutia veci) možnosť napadnúť predmetný trestný rozkaz (ktorým podľa jej názoru došlo k arbitrárnemu zásahu do jej vlastníckeho práva) priamo ústavnou sťažnosťou, avšak túto možnosť sťažovateľka vôbec nevyužila.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd už len pre úplnosť konštatuje, že v prípade, ak by sťažovateľka včas podanou ústavnou sťažnosťou bola napadla predmetný trestný rozkaz a následne by sa v konaní pred ústavným súdom preukázalo jej tvrdenie, že predmetným trestným rozkazom okresný súd uložil trest prepadnutia veci vo vzťahu k osobnému motorovému vozidlu, ktorého vlastníkom nebol páchatel' trestného činu, za ktorého spáchanie bol tento trest uložený, ale jeho vlastníkom bola sťažovateľka, tak nevyhnutným dôsledkom takéhoto zistenia by zo strany ústavného súdu bolo vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky takýmto trestným rozkazom, ktorým okresný súd v príkrom rozpore s podmienkami stanovenými Trestným zákonom na ukládanie trestu prepadnutia veci arbitrárne zasiahol do vlastníckeho práva sťažovateľky. Keďže však sťažovateľka predmetný trestný rozkaz ústavnou sťažnosťou nenapadla, neumožnila tým ústavnému súdu, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy poskytol označeným právam sťažovateľky efektívnu ochranu.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou napadnutým uznesením na jednej strane a obsahom označených práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 11 ods. 1 listiny:

24. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, pričom argumentačná línia týkajúca sa týchto základných práv sa odvíja od argumentácie týkajúcej sa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na argumentačné prepojenie označených základných práv s porušením základného práva

na spravodlivý proces ústavný súd uzatvára, že v dôsledku absencie porušenia uvedeného základného práva nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako ani základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu